

Sygn. akt II K 1165/13

1 Ds. 2412/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Olsztynie II Wydział Karny

w składzie :

Przewodniczący: SSR Lucyna Brzoskowska

Protokolant: sekr. sąd. Emilia Krawczyk,

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej – nieobecny,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 8 stycznia 2014r., 12 lutego 2014r., 14 marca 2014r.,

sprawy:

III. **R. K.,**

syna Z. i E. z domu K.,

urodzonego (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 24 sierpnia 2013 r. w miejscowości (...), gm. G. wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci części zamiennej formy do wyrobu pustaków ceramicznych wartości 2000 zł i dwóch metalowych osłon silników wartości 50 zł powodując straty o łącznej wartości 2050 zł na szkodę firmy (...) z siedzibą w W. ul. (...),

tj. o czyn z art. 278§1k.k.

II. w sierpniu 2013 r. w miejscowości (...), gm. G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci 25 metrów przewodu elektrycznego i włącznika prądu powodując straty o łącznej wartości 631,81 zł na szkodę Zakładu (...) w G., ul. (...),

tj. o czyn z art. 278§1 k.k.

2. **D. K. (1),**

syna A. i D. z domu K.,

urodzonego (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

IV. w dniu 24 sierpnia 2013 r. w miejscowości (...), gm. G. wspólnie i w porozumieniu z R. K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci części zamiennej formy do wyrobu pustaków ceramicznych wartości 2000zł

i dwóch metalowych osłon silników wartości 50 zł powodując straty o łącznej wartości 2050 zł na szkodę firmy (...) z siedzibą w W. ul. (...),

tj. o czyn z art. 278§1 k.k.

ORZEKA

I. oskarżonego **R. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to:

– za czyn z punktu I a/o na mocy art. 278 § 1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn z punktu II a/o z tym ustaleniem, że czynu dopuścił się nie później niż 23 sierpnia 2013r. i za to na mocy art. 278§1k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 85 kk., art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego R. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. oskarżonego **D. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt III a/o czynu z tym ustaleniem, że czynu dopuścił się nie później niż 23 sierpnia 2013r. i za to na mocy art. 278§1k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 69§ 1 i 2 k.k., art. 70§2k.k., art. 73§2k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. K. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat oraz oddaje go pod dozór kuratora,

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. K. obowiązek naprawienia szkody:

- w całości na rzecz pokrzywdzonego firmy (...) z siedzibą w W. w kwocie 25,00 złotych,

- w całości na rzecz pokrzywdzonego Zakładu (...) w G. w kwocie 631,81 złotych,

VI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. K. (1) obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz pokrzywdzonego firmy (...) z siedzibą w W. w kwocie 25,00 złotych,

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. E. N. wynagrodzenie za wykonywanie obrony z urzędu oskarżonego R. K. w kwocie 432,00 złotych (oraz 23% podatku VAT),

VIII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. U. wynagrodzenie za wykonywanie obrony z urzędu oskarżonego D. K. (1) w kwocie 360,00 złotych (oraz 23% podatku VAT),

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

W związku z wnioskiem obrońcy oskarżonego o uzasadnienie wyroku odnoszącej się do oskarżonego D. K. (1), Sąd na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do tych części wyroku, których wnioski dotyczy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. J., pracownik ochrony, pełnił służbę w dniu 24.08.2013 r. w (...), gmina G., na terenie nieczynnego zakładu produkcyjnego należącego do (...) Budowlana Sp. z o.o.

W tym dniu R. K. spotkał na dworcu PKP w U. oskarżonego D. K. (1). Dworzec PKP znajdował się naprzeciwko zakładu (...) w U.. Oskarżony R. K. namówił oskarżonego D. K. (1), aby poszedł z nim do zakładu (...) po kradzież złomu. Oskarżony D. K. (1) został na czatach przy ogrodzeniu zakładu, zaś oskarżony R. K. wszedł do budynku magazynowego

wszedł przez okno pomiędzy kątownikami. W środku był duży nieład, wszędzie było dużo różnorodnego żelastwa. Oskarżony R. K. wziął ciężki metalowy element – formę do produkcji pustaków oraz kilka metalowych osłon od silnika. Oskarżony R. K. włożył te przedmioty do dwóch toreb. Torby z zawartością oskarżony R. K. przeniósł do ogrodzenia i dalej pomógł mu je nieść oskarżony D. K. (1). Oskarżeni poszli w kierunku dworca PKP w celu zawiezienia przedmiotów na skup złomu.

Około godziny 12:10 podczas patrolowania obiektu zauważył, że drzwi magazynu znajdującego się z tyłu głównej hali są lekko uchylone. O. je i zobaczył leżącą przy wyjściu po lewej stronie formę do cegieł. Podejrzewając, iż to złodzieje przygotowali ją do wyniesienia, obszedł budynek, by zejść ich od tyłu, gdy będą po nią wracać. Kiedy po około 10 minutach ponownie zajrzał do magazynku, stwierdził, że forma została już zabrana. W niedługim czasie, obserwując teren, zobaczył dwóch młodych mężczyzn niosących dwie duże torby, kierujących się w stronę dworca PKP. Podeszedł więc do nich i skontrolował zawartość toreb w wyniku czego ujawnił formę do produkcji cegieł oraz elementy metalowych osłon silników elektrycznych, pochodzące z terenu zakładu. Z uwagi na fakt, iż mężczyźni odmówili podania personaliów, wezwał (...). Pracownicy patrolu zawiadomili policję oraz sprawdzili tożsamość wymienionych. Ustalili, że mężczyźni, to: R. K. i D. K. (1). Po przybyciu funkcjonariuszy, mężczyźni zostali przekazani do ich dyspozycji.

(dowód: wyjaśnienia R. K. k.30, k. 69v, k.70, wyjaśnienia D. K. (1) k.34 – w części, k.69v-70 – w części, zeznania świadków J. P. k.3-3v, k. 81v – 82, Z. J. k. 22v – 23, 70v - 71v; K. W. k.25v, k.71v, J. K. k.13v, k.70v, D. K. (2) k.81v, D. K. (3) k.81v, odpis faktury VAT k.10, k.11)

Oskarżony był uprzednio karany sądownie.

(dowód: informacja o osobie z K. – k. 2)

Oskarżony D. K. (1) w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Będąc przesłuchanym w charakterze podejrzanego wyjaśnił, że współoskarżony R. K. w dniu 24 sierpnia 2013r. poszedł na teren zakładu ukraść żelastwo, natomiast jego rola sprowadzała się do stania na czatach przy ogrodzeniu. Podał, że wymieniony wyniósł przedmioty z budynku w torbach, zaś on pomógł mu je nieść dalej na dworzec PKP. Wskazał, że obaj zostali zatrzymani na dworcu. Jednocześnie stwierdził, iż żałuje tego, co zrobił (k. 34).

W toku postępowania sądowego oskarżony przyznał się nie do końca do popełnienia zarzucanego mu czynu i przedstawił nieco inny przebieg zdarzeń, przecząc tym samym swoim wyjaśnieniom złożonym w toku dochodzenia. Wyjaśnił, że jechał ze swoim złomem, który miał w torbie i R. dołożył mi złom do jego torby. Podjechał wózkiem i on dołożył mu złom, następnie przelał ten wózek. Wyjaśnił, że wziął jego torbę, pomógł mu ją nieść, i nie wiedziałem co jest w środku torby. Podał, że pan Z. widział ich, że niosą torby. Stwierdził, że na żadnych czatach nie stał. Wyjaśnił, że to co powiedział R. to nieprawda. Zaznaczył przy tym, że nie jest skonfliktowany z R. K.. Nie wiem dlaczego policjant przesłuchujący mnie miał wpisać do protokołu że stałem na czatach i że się przyznaję. Oskarżony podał, że nie wie dlaczego policjant wpisał, że on stał na czatach. (k.69v-70)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. K. (1) złożonym na rozprawie przed Sądem, gdzie nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu wyjaśnienia w tej części stanowią jedynie przyjętą przez oskarżonego linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej i kary. Przede wszystkim należy zauważyć, że wyjaśnienia oskarżonego D. K. (1) były wewnętrznie niespójne, wręcz sprzeczne. Oskarżony w pierwszych wyjaśnieniach przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i opisał szczegółowo i jasno swój udział i rolę w kradzieży. Następnie w wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu sądowym wskazał, iż nie posiadał wiedzy na temat zawartości torby współoskarżonego R. K.. Jednocześnie jednak podniósł, że pozwolił wymienionemu dołożyć do swojej torby ze złomem część skradzionych rzeczy. Wynika z tego, że widział co wkłada do jego torby współoskarżony oraz obejmował swoją świadomością, że przedmioty te pochodzą z kradzieży. Przyznał również, iż nie pozostaje w konflikcie z R. K., a więc ten nie miał powodów, aby go obciążyć składając fałszywe wyjaśnienia. Co prawda, fakt posiadania

przez oskarżonego własnej torby ze złomem przeznaczonym na sprzedaż potwierdzana przesłuchana w charakterze świadka jego matka, D. K. (3) (k. v81), jednakże w ocenie Sądu jej zeznania miały na celu wyłącznie zamiar polepszenia sytuacji procesowej oskarżonego.

Przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonego D. K. (1), gdzie przyznaje się do popełnienia kradzieży, potwierdzają wyjaśnienia współoskarżonego R. K.. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego R. K., gdyż są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania. Nie przerzuca on jednocześnie odpowiedzialności na współoskarżonego, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością. Nie jest z nim w żaden sposób skonfliktowany, co zresztą potwierdził podczas konfrontacji obu oskarżonych sam D. K. (1). Już w postępowaniu przygotowawczym R. K. jednoznacznie i bez żadnych wątpliwości wyjaśnił, iż to on namówił D. K. (1), którego wcześniej znał, by pójść na teren zakładu i ukraść złom. Potwierdził, że to D. K. (1) miał stać przy ogrodzeniu na czatach, skazując tym samym jaką rolę miał odegrać oskarżony D. K. (1) w popełnieniu przestępstwa. Jednocześnie opisując jasno i konkretnie na czym polegało jego działanie przestępcze. R. K. konsekwentnie wyjaśniał, że skradzione przedmioty pomógł mu nieść właśnie oskarżony D. K. (1).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka Z. J.. Świadek jasno, szczegółowo opisał okoliczności ujawnienia kradzieży oraz jej sprawców. Świadek wiarygodnie i przekonująco podał, że to właśnie oskarżony widział, jak szli w kierunku dworca od strony zakładu niosąc ciężkie torby. To ten świadek przyłapał ich na posiadaniu w torbach skradzionych przedmiotów pochodzących z zakładu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, gdyż nie zawierały one sprzeczności, które powodowałyby ich dyskredytację. Nadto, wymienieni są dla oskarżonych osobami obcymi i nie mają interesu, by obciążać ich poprzez złożenie fałszywych zeznań. Z powyższych przyczyn brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia wiarygodności wskazanych dowodów.

Świadek J. P. zeznał wiarygodnie na okoliczności dotyczące szkód jakie wynikły na skutek kradzieży oraz odnośnie ich wysokości i w jakiej części została naprawiona. Potwierdził, że została odzyskana forma do wyrobu pustaków o wartości 2000 złotych.

Odnośnie zeznań świadków J. K. i K. W., Sąd dał im wiarę, choć ich wyjaśnienia nie wniosły istotnych elementów do ustaleń stanu faktycznego. Świadek J. K. wiarygodnie zeznał, że stwierdził kradzież kabla, jednak nie wiedział, kto był sprawcą. Z kolei świadek K. W. zeznał wiarygodnie, iż ujawnił awarię maszyn, które zostały naprawione.

Świadek D. K. (2) został przesłuchany na okoliczność przesłuchania oskarżonego D. K. (1) w postępowaniu przygotowawczym, jednak wiarygodnie stwierdził, że nie pamiętał szczegółów okoliczności dotyczących przesłuchania.

Świadek D. K. (3) – matka oskarżonego D. K. (1), potwierdziła, że syn w tym dniu miał przy sobie złom, który wiozł na sprzedaż na skup złomu.

Nie ma również podstaw do podważania wiarygodności danych osobopoznawczych zgromadzonych co do oskarżonych, tak więc i te dane mogły stanowić podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał oskarżonego D. K. (1) za winnego tego, że w dniu 24.08.2013 r. w miejscowości (...), gm. G. wspólnie i w porozumieniu z R. K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci części zamiennej formy do wyrobu pustaków ceramicznych wartości 2.000 zł i dwóch metalowych osłon silników wartości 50 zł powodując straty o łącznej wartości 2.050 zł na szkodę firmy (...) z siedzibą w W. ul. (...), tj. czynu z art. 278 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 278 § 1 k.k., kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Przez zabór należy rozumieć wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby nią władającej (właściciela, posiadacza lub dzierżyciela) i objęcie we własne władanie. Chodzi tutaj o faktyczne władztwo nad rzeczą, które w wyniku zaboru zostaje wbrew woli posiadacza naruszone. W swych konsekwencjach jednak zabór taki godzi

w prawo własności, gdyż sprawca zaboru działa w celu przywłaszczenia zabranej rzeczy, tj. włączenia jej do swego stanu posiadania lub bezprawnego rozporządzenia nią na rzecz innej osoby. Należy podkreślić, że stanowiący istotę kradzieży zabór następuje bezprawnie, bez żadnej ku temu podstawy i bez zgody właściciela lub osoby, której mienie (rzecz) zabrano (wyrok SN z dnia 18 grudnia 1998 r., IV KKN 98/98, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 7-8).

Strona podmiotowa polega w tym przypadku na umyślności i to w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, z uwagi na użycie we wspomnianym przepisie wyrażenia „w celu”.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy oraz treść powyższego wywodu, nie ulega wątpliwości, iż oskarżony D. K. (1) wypełnił swoim zachowaniem znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 278 § 1 k.k. Bowiem nie dysponując żadnym tytułem prawnym do wyżej wymienionych przedmiotów, dokonał ich zaboru celem rozporządzenia nimi następnie jak właściciel, w tym przypadku mającego postać sprzedaży. D. K. (1) obejmował więc swoim zamiarem wszystkie znamiona stypizowanego w art. 278 §1 k.k. czynu.

Współsprawstwo zachodzi, gdy dwie lub więcej osób, działając w porozumieniu wspólnie dokonują czynu zabronionego. Warunkiem sine qua non współsprawstwa jest istnienie porozumienia, które musi nastąpić przed lub w trakcie realizacji czynu zabronionego, przy czym jego forma jest dowolna, a istotę wyczerpuje uzgodnienie popełnienia wspólnie przestępstwa. Z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość uzgodnionego przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane zachowaniem innego lub innych współsprawców (postanowienie SN z dnia 1 marca 2005 r., III KK 249/04, OSNKW 2005, nr 7-8, poz. 63).

Objęty treścią porozumienia zamiar wspólnego popełnienia przestępstwa stanowi podstawę przypisania wszystkim współsprawcom odpowiedzialności za "całość" wspólnie zrealizowanego przestępstwa.

Współsprawcą jest nie tylko ten, kto wykonuje całość lub część znamion wykonawczych, lecz także ten, którego zachowanie "dopełniało" zachowanie innych uczestników porozumienia w stopniu, który zgodnie z porozumieniem i podziałem ról współdecydował o popełnieniu przestępstwa (A. Wąsek (w:) O. Górniok i in., Komentarz, t. I, s. 268). Przy czym należy podkreślić, iż do przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne "własnoręczne" realizowanie znamion czynu zabronionego (np. "zabieranie"), gdyż decyduje wspólne popełnienie przestępstwa według uzgodnionego podziału ról (wyrok SN z dnia 19 czerwca 1978 r., I KR 120/78, OSNKW 1978, nr 10, poz. 110).

W związku z powyższym nie ma wątpliwości co do tego, iż oskarżony D. K. (1) był współsprawcą. Pomysł wejścia na teren zakładu w celu dokonania zaboru elementów metalowych nie wyszedł od niego. Jednakże przystał on na propozycję współoskarżonego przed przystąpieniem przez niego do realizacji zamierzonego czynu. Co więcej, wyraził zgodę na zaproponowany przez R. K. podział ról. Mając więc na uwadze przytoczone okoliczności stwierdzić więc należy, iż D. K. (1) działał z nim właśnie „wspólnie i w porozumieniu”.

Jako podstawę wymiaru kary przyjęto art. 278 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu D. K. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając karę pozbawienia wolności w tej wysokości Sąd miał na uwadze następujące okoliczności łagodzące: trudną sytuację rodzinną i finansową, uczęszczanie do technikum samochodowego, a w związku z tym jego starania o zdobycie zawodu oraz wiek sprawcy.

Sąd uznał, że wymierzona kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności odpowiadać będzie stopniowi winy oskarżonego, społecznej szkodliwości czynu, racjom prewencji indywidualnej i generalnej (art. 53 § 1 i 2 k.k.). Ponadto, z uwagi na fakt, iż oskarżony jest sprawcą młodocianym, Sąd wymierzając mu karę kierował się przede wszystkim tym, aby go wychować (art. 54 § 1 k.k.).

Jednocześnie mając na uwadze pozytywną prognozę kryminologiczną istniejącą co do oskarżonego (trudna sytuacja tak rodzinna, jak i majątkowa, uczęszczanie do technikum, a tym samym przygotowywanie się do wykonywania

zawodu, wiek sprawcy) Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. K. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat.

Z uwagi zaś na treść art. 73 § 2 k.k., zgodnie z którą dozór jest obligatoryjny wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego, Sąd oddał oskarżonego pod dozór kuratora.

Na podstawie zaś art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. K. (1) obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego firmy (...) z siedzibą w W. w kwocie 25,00 zł. Co prawda szkoda wynosiła łącznie kwotę 2050,00 złotych, jednak świadek J. P. jednoznacznie potwierdził, że szkoda na kwotę 2000 złotych została naprawiona poprzez odzyskanie skradzionego przedmiotu. Przesłankę orzeczenia wskazanego środka karnego stanowi skazanie oskarżonego oraz wyrządzenie przestępstwem szkody. Na gruncie niniejszej sprawy zaś niewątpliwie doszło do realizacji wymienionych warunków jego orzeczenia. Mimo iż obowiązek naprawienia szkody nie jest w tym przypadku obligatoryjny, to zważywszy na okoliczności popełnienia czynu, a przede wszystkim cele w zakresie prewencji indywidualnej, ze szczególnym uwzględnieniem uświadomienia oskarżonemu, iż naruszając prawo winien zawsze liczyć się z możliwymi konsekwencjami tego faktu, jego orzeczenie jest słuszne.

Biorąc pod uwagę obecną, trudną sytuację majątkową oskarżonego (nie pracuje – pozostaje na utrzymaniu rodziców, nie ma wyuczonego zawodu, a dopiero się do niego przygotowuje; nie posiada żadnych składników majątkowych) Sąd uznał, że obciążenie go kosztami sądowymi (w tym opłatą) byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Dlatego zwolnił oskarżonego od tych kosztów w myśl art. 624 § 1 k.p.k.